

Jeg fremdrog disse Anker imod Lovforslaget i Forbindelse med de Vædringsforslag, som jeg sammen med et andet æret Medlem af Udvalget havde stillet, og samtidig dermed fremdrog jeg Bevijser, hentedede fra en bestemt Virksomhed, som vilde blive indrangeret under Loven, nemlig fra Helsingørs Skibs-værft; thi paa et saadant Sted, hvor 10 pCt. af Arbejderne i Marts Løb komme til Skade, vilde ikke en eneste have faaet Understøttelse efter denne Lov, dersom Fristen af 26 Uger blev opretholdt. Det forekommer mig dog, at naar det kan paavises saa aldeles notorisk, at det ikke kan lade sig gøre, at Arbejderne kunne faa Understøttelse efter denne Lov, naar de komme til Skade i et Tidrum, som kan være meget føleligt for dem, er det ikke forsvarligt at vedtage en saadan Lov, naar der er saadanne Anker imod den, og selv om det indskrænkes til det Tidrum, som Flertallet af Udvalget havde sat, nemlig de 6 Uger, vilde det ikke være mere end 9 af de tilfældekomne, som vilde have kunnet faa Understøttelse. Jeg tror ikke, at Arbejderne ere tjente med, at der lovgives paa den Maade, naar det skal være for at varetage deres Interesser. Jeg paaviste ligeledes, at den Forsikringslov man har i Tyskland, heller ikke er tilfredsstillende, set fra mit Standpunkt, men den sikrer dog Arbejderne og giver Anvisning paa at ville sikre dem i alle Tilfælde; den tilskrives dem endog saa Helbredelsesmidler, hvad der i denne Lov ikke er talt det mindste om. Man har paa dette Punkt henvist til Sygekasserne, men hvor der ingen Sygekasse er, faar vedkommende ingen Ting; hvis de ikke have Raad til at være Medlem af en Sygekasse, faa de slet ingen Ting. Tysklands Arbejdsforsikringslov lader dem ikke i Stikken som denne Lov. Jeg paaviste ogsaa, at Loven var uretfærdig, navnlig overfor de mindre Arbejdsgivere, idet disse mindre Arbejdsgivere, som staa og arbejde med saa Arbejdere, og som maa levere Arbejde til de store Etablissementer, som ikke have Arbejdere direkte i deres Brød, ville komme til at betale Ansvarancen efter de Principper, der ere lagte til Grund her, medens de store Virksomheder gaa fri. Man taler saa meget om at støtte de smaa i Samfundet og at lette Byrderne for dem, som daarligt ere i Stand til at bære dem, og det maa ogsaa være det Princip, man maa gaa frem efter, naar der skal laves en Lov af den Natur, som nærværende Lovforslag angiver, men den vil ikke komme til at lette Byrderne for de mindre industridrivende og Handværkere, hvis man fastholder det Princip for Loven, som her er

fastholdt. Jeg maa ligeledes udtale min Forundring over, at man opstiller et Princip for Landbrug og Søfart og et andet for Haandværk og Industri. Man burde gaa ud fra, som det ærede Medlem sagde, at enten skulde man gaa den ene Vej og lægge det hele over til de private eller ogsaa gaa den anden Vej, den mere samfundsmæssige, hvad jeg anser for det rigtige. Det er ikke saa vanskeligt overfor dette Spørgsmaal, ja, ganske vist kan det være vanskeligt, men det er ikke uoverkommeligt at finde ud af, hvorledes man skal tilvejebringe de Midler, og hvor man skal lægge Byrderne af det, der skal ydes, naar man blot vil gaa den Vej, som man skal og bør gaa, men der kommer det, som man saa nødig vil, og det er netop det, det drejer sig om, man vil ikke gaa til at beskafte der, hvor der egentlig er Gode til det, nemlig de store Formuer og Indtægter. Hvis man vilde det, var det ikke saa vanskeligt at finde det Princip, hvorefter man skulde gaa, det er Solidaritetens Princip, og det gælder lige saa godt for Haandværk og Industri og andre lignende Virksomheder som for Landbruget. Jeg vil indrømme, der kan være Vanskeligheder ved det, men er man først inde paa at sige, at de, der tage det største Udbytte af Arbejdet, skulle ogsaa betale ved en direkte Beskatning af deres Indtægter, saa finder man nok ud af, hvorledes man skal lægge denne Beskatning. Det er vist ikke saa overordentlig vanskeligt, men det er netop dette, man ikke vil gaa ind paa, og saa længe man ikke vil det, tror jeg heller ikke, man kommer ind paa en retfærdig Lovgivning paa dette Omraade. Jeg vil altsaa sige, som andre ærede Medlemmer have sagt, at jeg er uheldig i høj Grad interesseret i, og jeg ved, at Arbejderne ogsaa i høj Grad ere interesserede i at faa et saadant Lovforslag i Stand, saa hurtigt det lader sig gøre, men vi ere ikke interesserede i at faa en Lov, der ikke indeholder noget, som kan kaldes for et virkeligt Gode, eller i at faa en Lov, som indeholder noget, der kalder sig en Løsning af Spørgsmaalet, uden at denne Løsning i Virkeligheden medfører noget Gode eller nogen egentlig, virkelig, reel Fordel, saaledes som det kan tilkomme dem, der have Krav paa det, at faa, og derfor siger ogsaa jeg, at jeg vil haabe, at Spørgsmaalet vil blive taget under en meget alvorlig Overvejelse, og at Forslaget vil kunne faa en anden Form, end det havde i sidste Samling, thi ellers tror jeg, at vi gøre bedst i at vente, indtil vi kunne faa et bedre Resultat, end at vedtage en Lov, som dog ikke vil bringe væsentlige Fordele.